

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

“Ογδοον κι' είκοστών μετρούντες χρόνον
δδρευόμεν' στην γήν των Παρθενώνων.

“Ετος χίλια δάδεκα κι' ένγηκάσι' άνάμα,
όλοι τήν' Ανόρθωσι θάχουνε' στό στόμα.

Τού μηνός 'Ιουλίου τράντα
και γαλήνη σαγή κατά πάντα.

Χίλια και δεκατέσσερα και με διακόσ' άκόμη,
μ' άπελαθίντας 'Ιταλούς έγέμισαν οι θρόνοι.

Τών όρων μας μεταβολή ένδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα και συνδρομαί— άπ' εύθειας προς έμέ.
Συνδρομή για κάθε χρόνο— ό κ τ ω φ ρ ά γ κ α ε ι ν α ι μ ό ν ο
Για τα ζένα όμως μέρη— δέ κ α φ ρ ά γ κ α κ α ι ' σ τ ο χ έ ρ ι :

Είς γνώσιν φέρομεν παντός εύμούσου τσελεπή
ότι πωλούμεν σώματα «Ρωμηού» άνελλιπή
με την άνάλογον τιμήν, κι' όποιος άπ' έξω θέλει
δέν θά πληρώση δι' αυτά Ταχυδρομείων τέλη

Τό ζύλινο ζευγάρι 'στό Φάληρο λιμάρει.

Φ.— Είρεσι λοιπόν και' ότό
πώς ήλθα, Περικλέτο,
κάτω' στον Φάληρο.
Φ.— Και πώς περνάς;
Φ.— Όρατα.

Π.— Τι κάνεις δηλονότι;
Φ.— Άκούω, πατριώτη,
σαν χ' έχασ την όρχηστρα,
βλέπω και καθεμιά
κάν ζένα και Ρωμηά
σκερτσά και τσακίστρα.

Π.— Κατόπιν, Φασουλή;
Φ.— Σεχάνω κάθε μόχθον,
κι' άκούω, προσφιλή,
του κόματος τον ρόχθον.

Π.— Κατόπιν, Ριγχολέτο;
Φ.— Τήν κάθε σκάφι πνήγω
και στόμα, Περικλέτο,
δθό πιθαμαίς άνοίγω.

Σέ μυρωδιας τρυφά
κι' άχόρταγος ρουφά
χωρίς κανέν εμπόδιον
τό ζειδωρον ιδιόν.

Μά βλέπω, φαμαφάρνε,
μόνος έν ήσυγίε
κι' έκείνους, όπού τρώνε
εις τα Σενοδογία.

Και κατόπιν Σουδιάδας άναπνέω, βρέ γουρουθι,
και κατόπιν με μαντύλι
φράζομε κι' έγώ κι' οι φίλοι
τ'να κι' άλλο μας ρούθουθι.

Π.— Και κατόπιν;
Φ.— Και κατόπιν
συλλυπούμαι, χασομέρη,
όσους θέλουν' στην Εύρώπη
νά περουν τό καλοκαίρι.

“Επειτα, μηδαινή,
κάθομαι' στον καφενή.
και κατόπιν άπαλιώς
χάσκω παρά θιν' άλλός,
και με βλέπει σιγής
κάθε πρόσφυζ' 'Ιταλός.

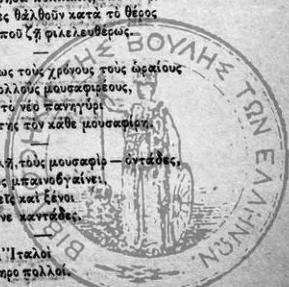
Πάντ' αυτή την εποχή,
Περικλέτο δυστυχή,
δέν ειζεύρω πώς συμβαίνει
νά προσφευγουν εδώ πέρα
'στών πρόσφυγων τήν μητέρα
Ρωμηολ πρόσφυγες ή ζένοι.

Είναι πολύ περίεργον, φιλάτη κεφαλή...
Π.— Κι' έγώ τό παρετήρησα πολλάκις, Φασουλή,
πώς πάντα μουσαφιρδες θάλλθουν κατά τό θέος
σε' τοούτο τό Βασίλειον, που ζή φιλελευθεραί.

Και μέσ' σ' τής' Ανορθώσεως τους χρόνους τους άρεαίους
έχ' ή πατρις ή πότνια πολλούς μουσαφιρδους,
και με τής' Ανορθώσεως τό νέο πανηγύρι
δέχεται' σ' τας άγκάλας τας τών κάθε μουσαφιρι.

Και τάρ' άνοίγει, Φασουλή, τους μουσαφιρ— όντάδες,
και κόσμος μετανοθγίνεται,
κι' όμογενεταί και ζένοι
της κάνουνε καντάδες.

Φ.— Έρώτος κι' 'Ιταλοί
'στό Φάληρο πολλοί.

Κύττα τους πῶς γυρίζουν,
βρέ Περικλῆ τένορε,
καὶ ξένοιστοι σφυρίζουν
Γραβιάτα, Τροβατόρε,
καὶ Νόρμα καὶ Λουτσιά,
κι' ὅλοι των μακαρίζουν
τὴν δόλια τὴν Γραιτσιά.

Ἄκουσέ τους, φουκαρά...
τραγουδοῦνε μιά χαρά
παρὰ τῆς ἀλῆς τὴν θίνα:
μιά μπέλλα Φιορεντίνα.

Ἄκου κάτω 'στὸ γιὰλὸ
τὸν Πουτσιήν, τὸν Μασαχάνη,
τὸν Μπελλίνη καὶ τὸν Βέρδη.

Λένε 'στους Ρωμηούς καλὸ
πῶς ὁ πόλεμος θὰ κἀνῃ
καὶ σ' ἔμας θ' ἀφήσῃ κέρδη.

Γιὰ μᾶς νίκη ἔφημερόνει,
καὶ φωνάζουν φαμφαρόνοι:
χαίρε, μίο μακαρόνι.

Δόξα νίκης ἀνατέλλει...
καλῶς ἦλθατε φρατέλοι.
Καὶ σεις φάτε πιττ' ἔδω
'στῶν Ρωμηῶν τὰ Βιλιάττια,
ποῦ 'σκορποῦν χωρὶς φειδῶ
τὸν παρὰ καὶ τὰ ρουσιτίνα.

Ἄς τρώμε μακαρόνια
σ' εὐτυχισμένα χρόνια
κι' ἀλθῆμα ζηλετιά.

Ὁ μακαρόνι μίο,
'στὸ Κεντρικὸ Ταμετο
πλημύρ' ἀπὸ λεφτά.

Ὁ μπάριπα — ντόρος ρέει,
καὶ τὰ πολλὰ μας χρέη,
θὰ σβύσουν τοῦ λοιποῦ.

Κι' ὅλοι μικροὶ μεγάλοι
θὰ πᾶνωμε καὶ πάλι
σάν πρὶν τὴν Ἄλεπου.

Τι χαρτίνο πλοῦτου στίβα!..
καθενὸς ψυχῆ σικιτῶ...
Γαριβιάττ, τρὶς εἰδίβα,
τρὶς εἰδίβα, λιμπερτά.

Τρὶς εἰδίβα ξεφωνίζουν
καὶ τὰ δόστια νησιά,
ποῦ πολλοὶ τὰ ταλανίζου
μὲ μᾶν ἀπ' ἀπελπισιά.

Κάνετέ τους πατινάδες,
κι' ἔχουν γλώσσας οἱ φρατέλοι,
ὅπου στάζουν πάντα μέλι
γιὰ Ρωμηούς μακαρονάδες.

Τι χαρά!... τι πανηγύρι!..
ὦ πατριε φιλελευθέρη,

σάν φιλόστοργη μητέρα
δέχου κάθε μουσαφίρη.

Π. — Ἐστὴν μεγάλην πατρίδα
μὲ τὰ μάτια γαριβά
καλῶς ἦλθατε 'φέτο,
ποῦ μὰ' μέρη κι' ἐκείνη
καθὼς πάει θὰ γίνη
μακαρόνι σπαγέτο.

Φ. — Καλὰ λές, Περικλέτο.

Π. — Καλῶς ἦλθατε τώρα,
ποῦ δὲν ἔχομε φόρα,
καὶ μὲ βόλια χρυσᾶ
φιναλέμντα θὰ φάμε
ἕνα κι' ἄλλον ἰφάμε
τῆς Τουρκίας φρεσᾶ.

Φ. — Καλῶς νᾶλθη καθένας φρατέλος
εἰς τὴν γῆν τῆς μουφιούζας τῆς μάννας,
ποῦ μὲ νέους μᾶς ψάλλει παικᾶς
τῆς μακαρῆς τῆς πενίας τὸ τέλος.

Μακαρού κάθε φτώχια τινάζει,
κι' ἐμπροστὰ σὲ γεμάτα Ταμετα
μὲ φωνὴν βαρυτόνου φωνάζει:
ὦ ντελίτσια ντελίτσια μία.

Τάδε λέγει Φρασουλῆς πρὸς φρατέλους προσφιλεῖς.

Εἰς τὴν πατρίδα τὴν κοινὴν εὐέλπιδες ἔλατε...
καὶ σὰς σὰς διώχουον σὰν τοὺς Ροῦμὲ μὲ τόση καταρόνια,
ἀστεγοὶ περιφέρεσθε, τὰ σπήτια σας χαλάτε,
μὴτε λεπτὰ δὲν ἔχετε νὰ τρώτε μακαρόνια.
'Ὅμως μὴν ἀπελπίζεσθε φρατέλους μας κανεῖς...
ἔδω κι' οἱ ξένοι τρέφονται σὰν τοὺς ὁμογενεῖς.

'Ἐτῶν Ροῦμὲ τὸ γῶμα τὸ κλεινὸν
ὄλοι μ' ἔλπιδας ἴτε,
ποῦ καταρῶνιον κοινὸν
παρ' ὄλων θεωρεῖται.

Πρόσφυε ἀξιολύπητος κι' ἡ νέα Ρωμηοσύνη
μ' ἕνα ντορβὲ κατὰ καιροῦ,
προσφυγεῖ πρὸς τοὺς ἰσχυροῦς,
καὶ δέχεται τοὺς πρόσφυγας μὲ τόση καλοσύνη.

Δὲν τὴν ἀκούον τὴν ἀμοιρῶ... καθεὶς τὴν ἀπελαίνει,
τὴν παραδέσπου οἱ τρενοὶ
καὶ τὴν σαρκάζουν Σειληνοὶ
καὶ Σάτυροι καὶ Φαῖνοι.

Ἐνθ' δὲ καταρῶνιον ἡ δυστυχὴς ζητεῖ.
κι' ἐνθ' γουπετεῖ,
κι' ἀγρίως ἀπελαύνεται καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
παρὰ τοσοῦτων προστατῶν, συμμάχων καὶ γειτόνων,
πρὸς ταῦτην ἔρχεται καθεὶς
ἀλλόφυλλος ἀπελαθεῖς.

'Ἐμεῖς φιλόξενοι Ρωμηοὶ, καὶ σεις Ρωμαῖοι ποῦροι,
ἀς ἀνταλλάξωμεν φιλή,
κι' ὁ πόλεμος σας, Ἴταλοι,
μας ἦλθε κελεποῦρι.